

VZW Allemaal Poezen – Jaarverslag 2024

*Wezenloos leed – Redden – Bekommeren – Angst – Aanhalen – Honger
– Voederen ...*

Dit is in het kort waar we voor staan. Telkens en telkens weer.

Dan volgt de tweede fase: een positieve diagnose of weinig kansen. Hetzij een voldaan gevoel, want alles komt goed, ofwel enkel nog een kort leven waar extra aandacht en verzorging het enige is wat overblijft. De poesjes de mooiste tijd geven die hen rest.

Deze laatste worden bij etenstijd extra verwend met lekkers dat we helaas niet aan alle poezen kunnen uitdelen. En ze weten het goed. De meeste nemen na een tijdje hun vast plaatsje in beslag wetende dat ze er dan rustig van kunnen genieten.

Ik wens wel te benadrukken dat heel wat bewoners van Kruibeke en zelfs van omliggende dorpen alsook vrijwilligers en adoptanten van jaren terug (zelfs van op een behoorlijke afstand!) lekkers brengen omdat hun poes op dieet staat of het niet meer lust. Telkens maakt mijn hart een sprongetje van blijdschap voor onze minder gelukkigen en door het warme gebaar.

Nierna een uiteenzetting van wat poezen zoal kan overkomen

Een reddingsoperatie op de parking van een tankstation...

Op een avond kwam er een telefoontje van een dame die aan het tankstation Kruibeke aan de E17, richting Antwerpen, een miserabele poes zag. Ze liet wat kippenwit achter en belde ons. Voor ons begon op dat ogenblik een lange weg om hem te redden.

Sommige werknemers op deze parking zagen hem van tijd tot tijd, gaven hem wat melk en vermoedelijk at hij etensresten uit de vuilniscontainers van de parking. Er was echter geen écht contact en communicatie met deze mensen noch met hem. Hij liep telkens weer geschrokken weg zodra er een onverwacht geluid of beweging was.

Onze talloze zoektochten ter plaatse om uit te vinden waar hij sliep of meestal vertoefde leverden helaas niets op. Omdat ik me vroeger 15 jaar lang in de haven van Antwerpen bekommerde over achtergelaten poezen, wist ik wel wat te doen en bouwde zo enkele strategieën op om hem te redden uit deze hachelijke situatie.

Samen met enkele vrijwilligers zorgden we ervoor dat hij 3x per week eten vond. Telkens op dezelfde plaats, waar hij dan ook steeds naar terug kwam. Dit maakte dat we hem op gezette tijden konden lokaliseren. Intussen werd er uitgedokterd hoe hem te vangen.

De laatste weken ging Karen, een vrijwilliger, bijna dagelijks ter plaatse om te kijken of hij opdook op de voederplaats. Soms kwam hij snel, soms was het lang wachten en soms kwam hij niet. Maar uiteindelijk kon er wel contact met hem gelegd worden door hem kattensnoepjes met de hand te voederen. Hem oppakken was echter onmogelijk, daar was hij te bang voor.

Na 8 weken werd er beslist de ultieme poging met een vangbak te ondernemen, dit onder toezicht oog van Karen zodat hij onmiddellijk kon meegenomen worden. En ja hoor, tot onze grote vreugde werd hij kort na die beslissing gered! Onze vreugde was groot. Eindelijk konden we starten met de weg naar een betere toekomst!

Eten, rustig slapen en een warm zacht nestje was wat hij nodig had na zijn afschuwelijke avontuur op de parking. Hij was ons zeer dankbaar en was heel lief vanaf het moment dat hij bij ons was: kopjes geven, genieten van streetjes en vooral heel veel eten, hij had dan ook honger geleden in de weken vóór wij wisten dat hij daar leefde.

Na enkele dagen was er het bezoek aan de dierenarts. We hadden opgemerkt dat er iets mis was aan zijn bekje. De dierenarts constateerde een gebroken onderkaak die niet meteen te opereren was. Er werd een mondspecialist om raad gevraagd. Deze gaf de raad om 2 tanden die een probleem vormden te verwijderen, dit zou de pijn stoppen. De kaak was reeds aan het genezen en een operatie was dus niet nodig.

Na het verwijderen van de 2 probleemtanden zagen we dat poes zich inderdaad beter voelde. Hij kon pijnloos eten! Harde brokjes zijn weliswaar moeilijker te eten maar natvoer werd vlot verorberd. Elke dag was er vooruitgang en hij kwam snel op een normaal poezengewicht. Hij werd een vlotte, lieve, ontspannen kerel die blijkbaar alles goed verwerkt. En ja, Karen zorgde ook voor zijn gouden mandje.

Net verloopt helaas niet altijd zo. Ik neem een pijnlijke ervaring uit de helaas zovelen...

Er werden 2 zwarte poezen binnengebracht. Ze waren al wat ouder. De enige info die ik had was dat ze werden achtergelaten door de buren van een man die hen regelmatig eten bracht. Hij ging een maand met vakantie en vroeg aan de andere buren om poezen te voederen zolang hij weg was. Dit was nauwelijks gebeurd. Bij zijn terugkomst bracht hij de poezen naar ons omdat hij voorgoed naar het buitenland vertrok.

Ze waren allebei heel mager. Het katinneke was heel lief, de kater afstandelijk. Zij werd heel veel geknuffeld en gestreeld en allebei kregen ze het lekkerste eten.

Het katinneke heeft ons na 4 weken verlaten, de kater na 3 maanden. De dierenarts kon hen niet meer helpen. Dit is de zware tol die we meedragen en op sommige dagen weegt dit zwaar door.

Gelukkig kunnen we de meeste redden. Zo is er 'Balou'...

Een oudere kater, wel over been, op zijn rug geen haar meer werd ons toevertrouwd.

Steeds, ook in de ergste gevallen, is vechten tot het uiterste de boodschap.

Balou was moeilijk te benaderen. We moesten voorzichtig stappen, op een hand uitsteken volgde steeds een hevige uithaal, veel hoop was er niet. Hoe konden we hem in godsnaam helpen!?

Uiteindelijk, na weken, konden we hem vangen voor een bezoek aan de dierenarts.

Tot onze verwondering bleek na een bloedonderzoek alles in orde. Het enige dat we konden doen om dit miserabele ventje te helpen is krachtvoer en meermaals per dag kleine porties geven. Dit heb ik maanden volgehouden.

Heel langzaam kwam hij op krachten en besliste hij zelf om een vast plaatsje te kiezen, dicht in onze buurt want hij was verzot op al dat lekkers. Dit was ideaal om hem nauw in de gaten te houden. Het is nauwelijks te geloven wat een flinke kater hij nu is!

Woorden zijn overbodig en door de constante benadering met ons werd hij toen een snel een zeer lieve kater, althans met diegene die hij dagelijks ziet. Toch blijf ik steeds op mijn hoede.

Na 24 jaar ... nooit gezien.

Onlangs belde mijn dierarts (een dierenvriend in hart en ziel) me op. Een dame bracht haar poes binnen voor euthanasie. Een lieve en prachtige langharige van 7 jaar.

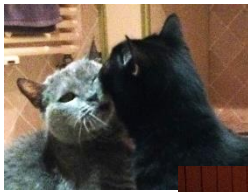
Reden: Net gaat niet met de hond en andere kat!!!

Wat bezielt sommige mensen?! is elke moeite teveel?! is beslissen over leven en dood zo simpel?!

De poes kwam naar ons en had na 5 dagen een nieuwe thuis...

"Eens was het uitzichtloos en toen..."

Liefde
is...

Op den
hof...

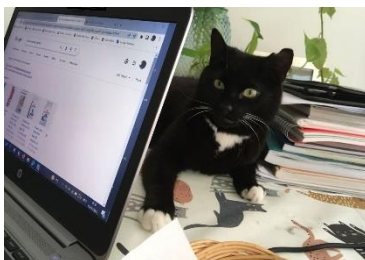
Buikje altijd vol...

*"Vrijwilligers worden niet betaald, niet omdat ze waardeloos zijn, maar omdat ze
héél waardevol zijn"*

*Dit alles wordt bekroond door het werk van liefdevolle vrijwilligers. Barre koude, snijdende
wind, pletsende regen, hittegolven. Niets houdt hen tegen! En wat een aantal, 17!*

Enkele van onze
vrijwilligers aan
het werk

 'Zappa',
website
medewerker

 'Saartje'
helpt bij de
administratie

*Met onze oprechte dank en
wensen voor een hoopvol en
liefdevol 2025!*

Lucretia & de poezen

